

- 2) Czy prawo Unii Europejskiej a w szczególności art. 9 ust. 1 i [2] dyrektywy 97/67/WE ujednocionej i zmienionej dyrektywą 2008/6/WE oraz zasady proporcjonalności i racjonalności stoją na przeszkodzie dla stosowania przepisu krajowego, a konkretnie art. 6 ust. 1 rozporządzenia ustawodawczego nr [261]/1999 oraz art. 8 „Regulaminu w dziedzinie uprawnień do publicznego oferowania usług pocztowych”, o którym mowa w załączniku A do decyzji AGCOM 129/15/CONS z dnia 23 marca 2015 r. i związanego z nim „Uregulowania procedur wydawania uprawnień do publicznego oferowania usług pocztowych”, o którym mowa w rozporządzeniu Ministero dello Sviluppo economico z dnia 29 lipca 2015 r., w zakresie w jakim przepisy te wymagają od operatorów świadczących usługi przewozu drogowego, spedycji i ekspresowe usługi kurierskie uzyskania ogólnego zezwolenia na zasadach wykraczających poza to co konieczne w celu zagwarantowania podstawowych wymagań w dziedzinie świadczenia usług pocztowych?
- 3) Czy prawo Unii Europejskiej a w szczególności art. 7 ust. 4 i art. 9 ust. 2 dyrektywy 97/67/WE ujednocionej i zmienionej dyrektywą 2008/6/WE stoją na przeszkodzie dla stosowania przepisu krajowego a konkretnie art. 6 ust. 1a i art. 10 ust. 2 rozporządzenia ustawodawczego nr 261/1999 oraz art. 11 ust. 1 lit. f) i art. 15 ust. 2 „Regulaminu w dziedzinie uprawnień do publicznego oferowania usług pocztowych”, o którym mowa w załączniku A do decyzji AGCOM 129/15/CONS z dnia 23 marca 2015 r. i związanego z nim „Uregulowania procedur wydawania uprawnień do publicznego oferowania usług pocztowych”, o którym mowa w rozporządzeniu Ministero dello Sviluppo economico z dnia 29 lipca 2015 r., w zakresie w jakim przepisy te nakładają na operatorów świadczących usługi przewozu drogowego, spedycji i ekspresowe usługi kurierskie obowiązek uiszczania składek na rzecz funduszu kompensacyjnego usługi powszechnej?
- 4) Czy prawo Unii Europejskiej a w szczególności art. 9 ust. 2 dyrektywy 97/67/WE ujednocionej i zmienionej dyrektywą 2008/6/WE stoją na przeszkodzie dla stosowania przepisu krajowego a konkretnie art. 6 i 10 rozporządzenia ustawodawczego nr 261/1999 oraz art. 11 ust. 1 lit. f) i art. 15 ust. 2 „Regulaminu w dziedzinie uprawnień do publicznego oferowania usług pocztowych”, o którym mowa w załączniku A do decyzji AGCOM 129/15/CONS z dnia 23 marca 2015 r. i art. 9 związanego z nim „Uregulowania procedur wydawania uprawnień do publicznego oferowania usług pocztowych”, o którym mowa w rozporządzeniu Ministero dello Sviluppo economico z dnia 29 lipca 2015 r. w zakresie w jakim przepisy te nie zawierają żadnej oceny w odniesieniu do przypadków, w których uiszczanie składki na fundusz kompensujący koszty usługi powszechnej można uznać za odpowiednie i nie przewidują zróżnicowanych sposobów stosowania, związanych z subiektywną sytuacją podmiotów uiszczających składki i rynków?

⁽¹⁾ Dyrektywa 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (Dz.U., L 15, s. 14).

⁽²⁾ Dyrektywa 2008/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lutego 2008 r. zmieniająca dyrektywę 97/67/WE w odniesieniu do pełnego urzeczywistnienia rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty (Dz.U. L 52, s. 3).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 13 maja 2016 r. – Agenzia delle Entrate/Federal Express Europe Inc.

(Sprawa C-273/16)

(2016/C 343/32)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną i pozwana wzajemna: Agenzia delle Entrate

Druga strona postępowania i wnosząca skargę kasacyjną wzajemną: Federal Express Europe Inc.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 144 w związku z art. 86 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. ⁽¹⁾ (odpowiadające art. 14 ust. 1 i 2 oraz 11 część B ust. 3 dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. ⁽²⁾) może być interpretowany w ten sposób, że jedynym warunkiem niepodlegania podatkowi VAT przez świadczenia powiązane, polegające na świadczeniu usług transportu wewnętrznego tzw. inbound – od lądowisk aż do miejsca przeznaczenia na terytorium państwa członkowskiego, z klauzulą franco miejsce przeznaczenia – jest to, aby ich wartość była zawarta w podstawie opodatkowania bez względu na ich faktyczne podleganie podatkom w urzędzie celnym w momencie przywozu towarów; i że zatem nie jest zgodna z wyżej wskazanymi przepisami wspólnotowymi wykładania przepisów prawa krajowego, a mianowicie art. 9 ust. 1 nr 2) w związku z art. 69 ust. rozporządzenia prezydenta republiki nr 633 z dnia 26 października 1972 r. w wersji uprzednio obowiązującej, *ratione temporis*, na podstawie której w każdym razie, a zatem także w sytuacjach przywozu niepodlegającego opodatkowaniu podatkiem VAT – jak w niniejszej sprawie, gdzie chodzi o dokumenty i towary o niewielkiej wartości – musi zostać spełnione dodatkowe wymaganie ich rzeczywistego podlegania podatkowi VAT (i faktycznej zapłaty podatku w urzędzie celnym) w momencie przywozu tych towarów; i to ewentualnie także z uwzględnieniem stosunku pomocniczości usług transportu względem świadczeń głównych (przywozów) oraz dorozumianego celu uproszczenia obu czynności?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

⁽²⁾ Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 13 maja 2016 r. – flightright GmbH/Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo SA.

(Sprawa C-274/16)

(2016/C 343/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: flightright GmbH

Strona pozwana: Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo SA

Pytania prejudycjalne

Czy w wypadku przewozu osób w ramach połączenia lotniczego składającego się z dwóch lotów bez znacznego postoju w przesiadkowym porcie lotniczym, miejsce przylotu w ramach drugiego odcinka podróży można uznać za miejsce wykonania w rozumieniu art. 7 pkt 1 lit. a) tiret drugie rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 ⁽¹⁾, jeśli powództwo skierowane jest przeciwko przewoźnikowi lotniczemu obsługującemu pierwszy odcinek połączenia lotniczego, na którym doszło do nieprawidłowości i przewóz w ramach drugiego odcinka został wykonany przez innego przewoźnika lotniczego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, Dz.U. L 351, s.1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 24 maja 2016 r. – Air Berlin PLC & Co. Luftverkehrs KG/Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

(Sprawa C-290/16)

(2016/C 343/34)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof